

P E S M I

Gema Hafner

SLOVO

Jesensko je jutro. V globoko tišino
kaplja ščebetanje le lastovk na žlebu.
Osamljena tavam in v črno praznino srcá
mi sólze polzijo slovésa.
Sočutno me gledajo gola drevesa,
se sklanja nebó kot srebrna perut...

Moj dragi, bi planil na prag in razprl roké,
če slutil bi le, da odhajam ihté,
v slovo krizanteme zatikam v podboje?

Boš jutri zakrtilil nad breznom samote,
zazrl se vase in znova me vzljubil?
Vse dni te kljuvalo kesanje bo, da si izgubil
edino, kar v tvojem življenju bilo je res — tvoje...

NOCTURNO

Utrinek kot sólza pekoča
spolzi po polnočnem obličju nebá.
Stojim pod srebrikasto brezo,
ki najin je šotor ljubezni bilá...
V noč tiho kot vrisk iz srcá
si moje ime
in svoje ime
zarezal v belo mesovje lesa —
si vklesal oblubo:
za vedno le eno sva!

Osamljena tipam po deblu,
dotikam se črk,
ki zdavnaj že suhe so kot brazgotine
in tvoje ime,
ki iz prs mi privre,
poslednji je vzdih bolečine...
Srce je polagoma v njej skrepenelo,
predolgo je le od spominov živeló...

Otožna sem zdaj in vsa mirna,
po meni prši bel odsev mesečine —
kot temen se kamen si zdim
v naročju srebrne globine.

OSAMLJENO DREVO

V daljave sinje jata ptic leti,
drevo za njimi žalostno strmi:
ovelo listje kot solze kapljá
na gola, mrzla tla...
Zaman, zaman je vse razdalo,
osamljeno pod sivim nebom je ostalo...

Nikar drevo, zakaj ihtiš —
spomladi spet ozeleniš
in krošnja tvoja ptice spet privabi...
In v zarji nove sreče
drevo bridkost pozabi!

Pa jaz?
Srce nikoli več ne bo vzbrstelo —
pomlad ne vrne mi,
kar je življenje vzelo...

VRNITEV

Prek tihih dobrav
si veter ubira zelene strune trav
in poje v pozdrav.

Nad streho domačo siv dim se suklja —
kot vedra zastava veselja
pod nebom večernim vihra.

Na pragu kamnitem,
ki je kakor staro srebro,
z utrujenih nog
otrem si prah z daljnih cest
in v roje zazrem se zvezd —
vse čiste so kakor otroške oči...

O, molči, srce, pa četudi te rana skeli...
Ubogo srce, ti večni sanjač —
vrnilo si se z razpótij
kot strt, razočaran berač...!

MAK VESELJAK

Dober dan, dober dan,
jaz sem mak, potepuh, veseljak
imam zeléni frak
in velíki klobuk!
Ves rdeč je in lep
pa zgubim ga, ko grem na potep —
kadar veter na ples me povabi!

Neugnano čez polja in loke hitiva,
razigrana,
in vsa sonca pijana —
in presrečna, da lahko živiva!

A moj sosed je ječmen in noče z menoj,
le doma ždi in čaka in čaka,
da nekoč dozori...
In potem pa ga
zmlatijo,
zmeljejo,
spečejo
in mu niti — hvala ne rečejo...

OSAT

Osat — skuštran, bradat
sem čuden svat:
zbadlivec sem, siromak
in brezimen junak.
Ne vprašajte, zakaj sem tak?
Poglejte — kje in kako živim!
Med kamenjem rastem, žejo trpim,
se z vetrom borim,
v nalivih ves skremžen čemim,
se bliska in groma bojim.

Kadar pa slišim, da zloben sem, grd —
sem vselej dolgo potr . . .
In kadar mi je zelo hudó,
ko v oči mi solze privró,
zakolnem, stisnem zobé
in poženem novo bodico:
tako se borim zoper krivico . . .

Lahko je lep, celo plemenit,
kdor na mehkem leži sit in obrit,
toda, kjer rastem jaz —
slabiči, ni prostora za vas!

A mene nihče ne pohvali,
ker se z življenjem borim, siromak . . .
Sam se hrabrim, si v tolažbo šepečem,
da sem brezimen junak!

O, ljudje, bolj kot sonce in dež
potrebujem toplo besedo in topel pogled,
samo to in vzkliknil bi: Lep je svet!
Iz srca bi mi vzklikl škrlaten cvet,
mehke kot puh postale bi moje bodice,
pozabil na vse bi krivice . . .

Toda čakam zaman . . .
Rano, ki me nenehno skeli,
le usmiljena rosa hladi . . .